

Arrest

nr. 245 447 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 5 juni 2019 in Slovenië.

1.3. Op 4 september 2019 wordt de terugname gevraagd aan de Sloveense autoriteiten die op 17 september 2019 hiermee instemden.

1.4. Op 25 oktober 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : R. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 08.08.1984

geboorteplaats : Shiraz

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Mevrouw R., S. (..), verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 31.07.2019 bij onze diensten aan waarbij ze de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 02.08.2019 diende zij een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor.

Ze wordt vergezeld door haar minderjarig kind S., K. (..). Hij vormt ook een deel van deel van betrokkene haar verzoek voor internationale bescherming.

Onderzoek van haar vingerafdrukken en de vingerafdrukken van haar kind leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene en haar zoon op 05.06.2019 een verzoek om internationale bescherming indienden in Slovenië.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 30.08.2019. Ze verklaarde dat ze gescheiden is van haar eerste man en ondertussen religieus gehuwd is met een nieuwe partner. Ze verklaarde dat ze één kind heeft. Ze wordt vergezeld door dit gezinslid. Betrokkene verklaarde dat ze geen andere familie in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde dat ze Iran verliet in juni 2018 en via Turkije en Servië naar Bosnië reisde. Ze verklaarde dat ze één jaar in Bosnië verbleef alvorens via Kroatië naar Slovenië te reizen. Ze verklaarde dat ze in Slovenië een verzoek voor internationale bescherming indiende. Ze verklaarde dat ze 40 dagen in een opvangcentrum verbleef in Logatec alvorens het land te verlaten en via Italië en onbekende transitlanden naar België te reizen.

De betrokkene verklaarde dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat het de keuze van de smokkelaar was. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat ze verklaarde dat Slovenië niet in staat is de vluchtelingen op te vangen en de leefomstandigheden in de opvangcentra slecht waren.

Op 04.09.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties, die op 17.09.2019 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden

aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij en haar kind door een overdracht aan Slovenië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals vermeld uitte betrokkene bezwaar tegen overdracht aan Slovenië omdat volgens haar verklaringen Slovenië niet in staat is om vluchtelingen op te vangen en de leefomstandigheden in de opvangcentra slecht waren. Ze specificeert niet wat ze bedoeld met deze verklaringen. We wensen er op te wijzen dat we enkel over de verklaringen van de betrokkene beschikken. Ze legde geen objectieve elementen voor om deze beweringen te staven. We zijn de mening toegedaan dat de betrokkene eventuele klachten betreffende de leefomstandigheden in de opvangcentra tot de bevoegde Sloveense instanties moet richten en zo nodig tot het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Sloveense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek

in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene en haar kind niet verwijderen naar hun land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar kind zullen gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat ze ongeveer een jaar geleden religieus gehuwd is met een verzoeker voor internationale bescherming die momenteel in België verblijft.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Slovenië een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Slovenië dit gezinsleven zou schenden. We wensen op te merken dat enkel betrokkene melding maakt van het religieus huwelijk tussen haar en haar partner. Haar partner maakte hierover geen enkele melding tijdens zijn gehoor bij DVZ dd. 30.08.2019. Betrokkene was ook niet in staat om bewijsmiddelen aan te leveren omtrent haar relatie en religieus huwelijk. We zijn dus de mening toegedaan dat er onvoldoende bewijs is van een duurzaam en reëel gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM 28 juni 2011,

Nuñez/Noorwegen, § 70). Hieromtrent wensen we op te merken dat betrokkene verklaarde dat haar relatie ontstond toen ze samen met haar partner verbleef in het huis van de mensensmokkelaar in Bosnië. Gezien betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië, had ze redelijkerwijze geweten moeten hebben dat een verblijf in een ander land dan Slovenië steeds precair zou zijn. Gelet op het voorgaande is er ons inziens bij overdracht aan Slovenië dus geen sprake van een schending van art. 8 EVRM.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj en Urša Regvar, "Asylum Information Database -Country Report - Slovenia", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia>, laatste update op 01.03.2019, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Ze worden na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 30, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 30).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandighedenbezettingsgraad (pagina 48).

Het rapport vermeldt dat verzoekers voor internationale bescherming toegang hebben tot medische zorgen ("Asylum seekers have the right to urgent medical care", pagina 55).

Vermits betrokkene vergezelt wordt door een minderjarig kind, dienen we de impact van een overdracht aan Slovenië op de rechten van dit kind te onderzoeken.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK) bepaalt dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de eerste overweging vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken.

Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Punt 13 van de considerans van Verordening 604/2013 vermeldt dat overeenkomstig het IVRK en het EU-Handvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop dient te staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid, van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop plaatsen.

Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van het kind van de betrokkene een reden vormen om af te zien van overdracht aan Slovenië en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C-661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind voor deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is ("Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind en om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening"). Verder bepaalde het Hof dat artikel 20(3) van Verordening 604/2013 aldus moet worden uitgelegd dat deze bepaling, behoudens bewijs van het tegendeel, het vermoeden creëert dat het in het belang van het kind is om bij de behandeling van zijn situatie tot uitgangspunt te nemen dat deze onlosmakelijk verbonden is met die van zijn ouders.

Gelet op het voorgaande wensen we te benadrukken dat de betrokkene en haar kind samen aan Slovenië zullen worden overgedragen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport stelt dat er aparte opvang is voor families (pagina 50), de toegang van kinderen van verzoekers tot onderwijs wettelijk is gewaarborgd en kinderen van verzoekers in praktijk ook effectief toegang hebben tot onderwijs (pagina 54).

De betrokkene en haar kind verblijven sinds einde juli 2019 in België en een overdracht aan een andere lidstaat en de kennismaking met een andere taal zullen uiteraard een impact hebben. Toch werd niet aannemelijk gemaakt dat het kind van de betrokkene reeds zodanig in de Belgische samenleving is geworteld dat een overdracht aan Slovenië als dusdanig ingrijpend dient te worden beoordeeld dat van een overdracht moet worden afgezien.

Gelet op het voorgaande wordt gesteld dat in dit geval geen sprake is van dusdanig bijzondere, individuele omstandigheden dat een overdracht van het kind van betrokkene van een onevenredige hardheid getuigt en vanwege die reden geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens haar verhoor maakte betrokkene melding van een gezondheidsprobleem. Ze maakt geen melding van gezondheidsproblemen van haar minderjarig kind.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en haar kind.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten (4).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Art. 8 EVRM

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Doordat verzoekster een weigering van verblijf heeft ontvangen en het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekster wel degelijk een machtiging tot verblijf in België dient toegekend te worden

Dat verzoekster immers recht heeft op eerbiediging van haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

a. Eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven. zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling

b. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen.

Verzoekster heeft tijdens haar verhoor aangegeven religieus gehuwd te zijn met dhr. Q. A. A. (...).

In Slovenië verbleven zij reeds tezamen met het minderjarig kind van verzoekster op 1 kamer, alsmede verblijven zij heden tevens op 1 kamer in het opvangcentrum gelegen te 3550 Heusden-Zolder, (...).

Er is dus wel degelijk sprake van een gezin.

In casu is er derhalve thans sprake van een zekere hardheid aangezien dhr. Q. A. A. (...) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, waarna België zich verantwoordelijk heeft verklaard voor de verdere afhandeling van het verzoek.

Dat partijen derhalve de facto verplicht zullen gescheiden worden, hetgeen niet in de zin van art. 8 EVRM kan zijn.

Bovendien zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing.

De weigeringsbeslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient immers nagekeken te worden of in de omstandigheden, eigen aan de zaak, artikel 8 EVRM de verwijdering van het grondgebied van verzoekster verhindert, dit wil zeggen na te gaan of deze verwijdering noodzakelijkerwijze een schending van deze bepaling tot gevolg zou hebben.

Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten heeft noodzakelijkerwijze tot gevolg dat verzoekster gescheiden wordt van haar echtgenoot.

Een dergelijke maatregel heeft derhalve noodzakelijkerwijze een aantasting van haar privéleven en familieleven tot gevolg, wat niet in verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling.

Dit maakt dus een schending van artikel 8 EVRM uit.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.10.2019 dient nietig verklaard te worden.

- Soevereiniteitsclausule: Art. 17 Dublinverordening

Verzoekster is religieus gehuwd met dhr. Q.A.A.(...), dewelke in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend én waarna België zich verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling.

Er wordt m.b.t. de relatie van verzoekster verwezen naar het verhoor van dhr. Q. A. A. (...) als zou hij niet vermeld hebben dat hij gehuwd is met verzoekster.

Dat evenwel dhr. Q. A. A. (...) gevraagd werd naar zijn relaties in zijn thuisland.

Partijen verzwijgen hun relatie geenszins en komen hier openlijk voor uit aangezien zij een religieus huwelijk zijn aangegaan.

Reeds in Slovenië verbleven zij, tezamen met de minderjarige zoon van verzoekster op 1 kamer in het opvangcentrum.

Heden verblijven partijen tevens tezamen in 1 kamer in het opvangcentrum gelegen te 3550 Heusden-Zolder, (...).

Verzoekster meent derhalve dat er onvoldoende rekening is gehouden met de soevereiniteitsclausule volgende uit art. 17 Dublinverordening.

Verzoekster verwijst tevens naar art. 10 van de Dublinverordening, alwaar géén rekening mee werd gehouden:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. ”

Verzoekster dient derhalve te besluiten dat er in het kader van de relatie van verzoekster met dhr. Q. A. A. (...) geen onderzoek werd gevoerd naar de toepassing van art. 17 Dublinverordening.

M.b.t. de relatie van partijen wordt evenwel enkel de toepassing van art. 8 EVRM onderzocht, alsmede wordt er vermeld dat verzoekster redelijkerwijs had kunnen verwachten dat een verblijf in een ander land dan Slovenië precair zou zijn aangezien zij dhr. Q. A. A. (...) heeft leren kennen gedurende haar reis naar België.

Dat dit evenwel getuigt van een bijzondere hardheid, aangezien men niet kiest op wie men verliefd wordt, alsmede blijkt de relatie van partijen reeds meer dan een jaar te bestaan en is er sprake van een duurzaam en reëel gezinsleven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.10.2019 dient nietig verklaard te worden.”

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij als zou zij religieus gehuwd zijn met een persoon die in België eveneens een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Zo wordt gesteld:

“Betrokkene verklaarde dat ze ongeveer een jaar geleden religieus gehuwd is met een verzoeker voor internationale bescherming die momenteel in België verblijft.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Slovenië een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Slovenië dit gezinsleven zou schenden. We wensen op te merken dat enkel betrokkene melding maakt van het religieus huwelijk tussen haar en haar partner. Haar partner maakte hierover geen enkele melding tijdens zijn gehoor bij DVZ dd. 30.08.2019. Betrokkene was ook niet in staat om bewijsmiddelen aan te leveren omtrent haar relatie en religieus huwelijk. We zijn dus de mening toegedaan dat er onvoldoende bewijs is van een duurzaam en reëel gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Hieromtrent wensen we op te merken dat betrokkene verklaarde dat haar relatie ontstond toen ze samen met haar partner verbleef in het huis van de mensensmokkelaar in Bosnië. Gezien betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië, had ze redelijkerwijze geweten moeten hebben dat een verblijf in een ander land dan Slovenië steeds precair

zou zijn. Gelet op het voorgaande is er ons inziens bij overdracht aan Slovenië dus geen sprake van een schending van art. 8 EVRM.”

2.3. Verzoekende partij is het niet eens met deze motivering en meent dat zij gescheiden zal worden van haar partner aangezien haar partner een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België en België zich verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling ervan.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier is gebleken dat verzoekende partij samen met haar minderjarig kind op 31 juli 2019 België is binnengekomen en op 2 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel zijzelf wel aangaf een partner te hebben waarmee zij sedert één jaar religieus gehuwd zou zijn kon zij - ondanks expliciete vraag hiertoe - geen enkel document ter staving van haar relatie voorleggen. In dat opzicht is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat - bij gebrek aan enig concreet stavingstuk dit terwijl men al geruime tijd een relatie onderhoudt - vraagtekens geplaatst worden bij de voorgehouden relatie. Het loutere feit dat verzoekende partij zich samen ophoudt met de heer Q.A.A. doet daaraan geen afbreuk.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat het verzoek tot internationale bescherming dat de heer Q.A.A. in België had ingediend bij beslissing van 16 maart 2020 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen en dat het beroep dat de heer Q.A.A. hiertegen had ingesteld werd verworpen bij arrest nr. 241 366 van 24 september 2020. Bijgevolg blijkt dat ook de heer Q.A.A. niet is toegelaten tot verblijf in België en de bestreden beslissing er geenszins voor zorgt dat er een scheiding teweeg gebracht wordt in de gezinscel. Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM doordat deze ervoor zou zorgen dat zij gescheiden wordt van haar partner.

Voor zover verzoekende partij tenslotte nog zou betogen dat zij een privéleven heeft opgebouwd in België, wijst de Raad erop dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die een vreemdeling heeft aangegaan met het land en niet louter voortvloeit uit een bepaalde verblijfsduur. Verzoekende partij legt geen enkel concreet stuk voor waaruit blijkt dat zij banden heeft opgebouwd met België die doen getuigen van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.5. Gelet op voorgaande bespreking maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat - gelet op haar voorgehouden relatie met de heer Q.A.A. - de dienst vreemdelingenzaken toepassing had moeten maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 10 van de Dublin III-verordening aannemelijk.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER